

ԳԵՂԵՍ ԲԷԶԵՐՍԻԱՆԻ Խաղաղութի վէ Լա-
 ռոս Տրաւաաւէթ Թիմարէթ Օտաւորաւ
 իւրազգայլաթ մուհարրիբիլիսնէն մու-
 աւաաաա քէֆաւէթը դաւիդիէի հոմիլէն
 էնէկոաֆ վէ Բաթաւ նէզարէթի - Էլիէի
 էնիլար իտարէսնէ միւրաւաաթ իլլէմէ-
 բիլ Էլան օլլիւաբ:
 Յի 8 մարթ 324

ԿԱՅՍ. ՊԱԼԱՏԱՆ ՀԱՅԹԱՅԹԻԶ

Լ Ի Ի Ք Ս

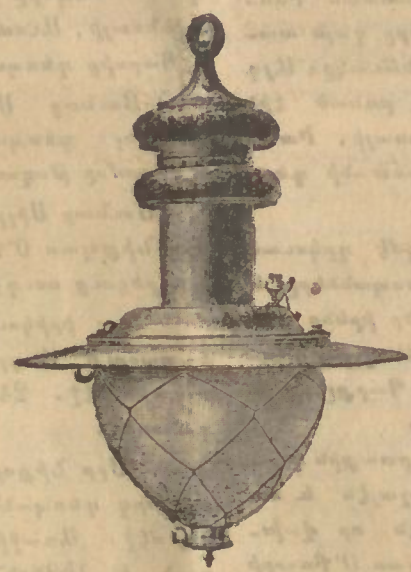
Լամբարի ընկերություն

ԱՇԽԱԿԱՆ ԹԹՈՒԻ

Օ Դ Ի

Ճ Ն Շ ՈՒ Մ Ո Վ

Ճ Ն Շ ՈՒ Մ Ո Վ

ՎԱՃԱՌՄԱՆ ՊԱՅՄԱՆՆԵՐ

ԿԱՆԻՍԿ ԿԱՄ 6 ԵՒ ԿԱՄ 12 ԱՄԻՍ ՊԱՅՄԱՆԱԺԱՄԵՐՈՎ

Լ Ի Ի Ք Ս ԼԱՄԲԱՐԻՆ ԼՈՅՍԸ ՀԱՆՐԱԾԱՆՈԹ Է

ԱՄԵՆԵՆ ԱՌԵԼԻ ԻՆՍՏԻԹՄԵՆ, ԱՄԵՆԵՆ ԱՌԵԼԻ ՓԱՅԼՈՒՆ, ԱՄԵՆԵՆ ՅԱՐԱՏԵՒ ԼՈՅՍՆ Է

Լիւսի լոյսը միւս ամէն կարգի լոյսերէն նախընտրելի է. շատ մը փաղանքներու փողօցներուն, սրնարաններուն, պարտէզներուն, նաւարաններուն, երկաթուղիներուն մէջ գործածական է այս լոյսը:

Մ Ի Ջ Ն ՈՐ Դ Չ Է Ք Չ Կ Ա Յ

ԿԵՂԾԵՐԷՆ ԶԳՈՒՇԱՑԷՔ

Բուն ԼԻԻՔՍ լամբարները միայն ԼԻԻՔՍ ԸՆԿԵՐՈՒԹԵԱՆ Դալարից մերանցին մէջ կը ծախուին

ՂԱԼԱԹԻԱ, ՀԵԶԱՐԷՆ ՓՈՂՈՑ, ԳՕՕԲԷՐԱԹԻՎԻՆ ԴԻՄԱՅ ԵՒ ՎՈՅՎՈՏԱ ԻՆԱՅԷԹ ԽԱՆ ԹԻԻ 52

ԵՐԵՎԱՆԻ ԹԹՈՒՍԸ (114)

ԺԱՐ ԳՐԻՆԵՆ

ԴՐԱՄ ԵՒ ՍԷՐ

ԵՐԿՐՈՐԴ ՄԱՍ

ՄՕՐ ՄԸ ԱՆՑԵԱԼԸ

Տիկին ար Բաղրու չորսու գիտորդի
այն համար, զոր կը զգար, կոմսիկն
զրպարտելով և անուանարկումներ ընելով
անոր վրայ: Յիպերի բարկացում նայա
ուածքը չկասեցուց զիւրը: Միւսի ան-
ուանարկել խօսքերը առաջ բերաւ, բռն-
ւով:

—Այդին ալ մօրը պէս բան մըն է.
Առաւել գիտեմ մօրը ինչ ըլլալը:
Տիկին Մարիչ այդ անուանարկումներ
ներկայ դատած էր լսելի: Իր դաւկին
վրայ կը հսկէր ան: Մատնագութեան մատ-
նուած, փորձեց միջամտել, հասկնալով
թէ օգին մէջ փոթորիկ կար: Բայց Ալ-
պեր արդէն իսկ Տիկին ար Բաղրուի առ-
ջէն կը քանուէր և սպաննական երեւ-
ւոյթով մը կը դիտէր զանի:

—Մայրը ձեզի կը ձգեմ, բայց աղկան
ինչ կը վերադառնայ:
Ամէնէն դժուար զգացումները, չորսու-
թիւն և նախանձ կրնան ամենաբարձր ա-
ռաքնութեանց պէս դիտուիլ մը զարն-
նել կրնա: Տիկին ար Բաղրու ալ այդպէս
եղաւ: Ալպերի նայումներն առաջ չըն-
կրկնուի, մինչ սպաննական ձայնով մը
կը կրկնէր ան:

—Պիտի պատասխանէք հարցումիս:
Մեզմէկ չեղաւով ալ պաղարուծութեամբ
բուս Տիկին ար Բաղրու:
—Այդ աղկան վերադառնաւ առ է
թէ շատ կը սիրէ իր մօր անուանարկ
մօրը մը, և անոր հետ առանձին կը
մնայ, մինչ կոմսիկն առջին անգին կը
թափառի. իր նախկին սիրտարները
զանկու համար:
Ալպեր սկզբան չհասկցաւ այդ խօսքե-
րուն իմաստը, և փութաց հարցնել:

—Ինչ կ'ընէ:
Յետոյ յանկարծ վերանայաւ եղաւ այն
հրէշային զրպարտութեան զոր Տիկին ար
Բաղրու ըսած էր: Դեմքը կարմրեցաւ:
Ալպերի ձեռքը բռնելով ջանքով անոր
արեւն անդմեջ, և սպաննական ու սոս-
կալի ձայնով մը զոչեց:
—Թշուառական, ինչ ընել կ'ուզէ:
Տիկին ար Բաղրու երկար հծծին մը
արեւակց, ըսելով:

—Ձեզ' ձեռք, հիմա պիտի զոչեմ
խեղ դան:
Տիկին Մարիչ իր դաւկին վրայ խալ-
ցած էր:
—Ալպեր, դաւախ, խենթեցաւ, ին-
չու լին ձեզի ձեռքը:
Ալպեր զարդեցուց սեղմումը և մէկ
քալ հեռացաւ: Յետոյ մօրը դառնալով
ըսաւ:

—Այս կինը պէտք է որ բացարձա-
թիւն առ անպատեհութիւն մը որ
անհաշիւ և հրէշային զրպարտութիւն մըն
է որ ըրաւ այնպիսի անձի մը դէմ որ
ինքն սիրական է. այս, այլեւս չեմ ծառ-
կեր այդպէս ըլլալը: Կը սիրեմ Մարիչ
Ռիպերը, խենթի պէս, և եթէ այդ
կնոջ ըսածը ստույգ է, չեմ վախճար մեռ-
նելէ: Մարիչի պէտք է որ բացարձա-
թիւն առ, այնպէս չէ:

Տիկին Մարիչ, աչքերը արցունքնե-
րով լցուած, յառաջադիմութեան կը դա-
լարէր ձեռքերը Ուրեմն իրաւ էր...
Ալպեր նորէն դարձաւ: Տիկին ար Բաղրուի
կողմը: Սրտախառնութեան քիչ մը աւելի
հանդարտ ալ պաղարկին վրեժով մը ու-
նէր: Մակայն բերաւ ալ աղքատ չեղաւով
մը ըսաւ:

—Կ'աղաչեմ, խօսեցէք: Արդէն շատ
բան ըսեք: Կեանքս իրաւք ձեր բոլոր
գիտածը յայտնել: Կ'ենթադրեմ որ թե-

թեւուն չէք ըսած ձեր ամբաստան-
ութիւնները: Որո՞նք են համարել իրողու-
թիւնները:
Պատու կ'եմ յամաւ լաւթեան հան-
դէպ նորէն ձայն բարձրացուց:
—Բայց պիտի խօսեմ:
—Ինչ կ'ուզեմ որ ըսեմ, պատասխա-
նեց Տիկին ար Բաղրու: Մարիչ չեմ ամ-
բաստաներ և հաստատական խօսք մըն
ալ լսեմ: Ամէնուն ըսածը կը կրկնեմ
պարզապէս:

Ալպեր կը զգար որ ամենութիւնն ալ
զայրոյթի կը ստանալու իր մէջ:
—Ամենուն ըսածը մի: Կը կարծեմ
որ այդ պատասխանով զոչեմ:
—Ռիպերները ճանչցող անձերը աւելի
հաստատական լեզուով կը խօսին:
—Ո՞վ են ասոնք:
—Բաղդէնք, Լիւսիք... և Միլո:
զոր այս առաւել անսոյ ապագային...

Ալպեր բորբոքն ընդմիջեց խօսքը ու
սկսեւ բռնել ծիծաղ մը արեւակի, ուր
զայրոյթն ու հեծկութեան կը զգացուէին
հաստատապէս:
—Հիմա կը հասկնամ եղա՞ք: Լիւ-
սիէն և Միլո, անա պարկէշտ անձեր ու
բոնք ուրիշները կը զգարեան և անդե-
կութիւն կուտան ձեզի:

Ալպեր արագ քալելով կը լսալիս
արտին այն անձուկ անդալաք, որ կը

զանուէր ընդ մէջ Տիկին Մարիչի գրեւոր-
թիւնները և այն պատին, ուր կրթեմ
էր Տիկին ար Բաղրու: Խեղալի դարձած,
աւելի Մարիչ թեւերը արեւակի կը
պով երկրեց զեպի դաւաճել: Ալպեր կ'եր-
թեւեթը չնայապաւ, մօլեցնաւ ու յառա-
հասաւ:

—Լիւսիէն, Միլո, կը կրկնէր շարու-
նակ: Առանց թշուառականներ են և
կ'աղաքան սիրած աղջիկը, որուն հուր-
իւր եմ բովանդակ հագեալ: Ձեռք զոչեց
իմ կեանքի դէմ դաւաճելով և անա
պարտ ծաղակի մը մէջ ձգելով զիս:

Սրտու կրկնը, աղաւաղ եղած, սոս-
կալով կը խորհէին թէ: Ալպերի խեղճին
կեանք չէր արեւակ: Այս վերջին բերնէն
փախուց իր սոսկալի գաղափարը:
—Այո, այո, ծաղակի մը մէջ ձգեցին
զիս: Ձեռք գիտեմ: Շատ լաւ, իմացէ՛ք:
Ճիշտ-ճիշտ լաւագործի առջիկ պատե-
հած արկած չէր, այլ Լիւսիէնի և Միլոի
կողմէ պատրաստած սիրտազրծական
փորձ մը: Բիւ մնաց որ լիջ զան երթար իր
եղբոր ու բարեկամին Միլոի աղիւսառու-
թեան: Աւստի, Տիկին Բաղրու, այն եր-
կաւ մարդիկը, որոնց խօսքերը այնքան
հանդակապատեհութեամբ մտնելը տեքստի-
ստիկան կը պատճառէք ինձի, յորեք ու
սակեման շարժուելով մը: Անհեծաւ
եղե՛ք ձեր պատճառած շարժումներն հա-
մար:

Տիկին Մարիչ, սոսկ եղած և Բաղրու-
կին մօտեցած էր, վախճալով որ բռնական
միջոցներու չդիմէ նորէն:
—Տարաբախ, սորփանք կը մօլեթե-
ցնէ զեզ, ինչ կ'ըսեմ և ինչ կ'ընեմ, յա-
րեց Տիկին Մարիչ:

—Այո, այս կինը խենթ քանակ զիս:
Հիմա դուրս պիտի առնեմ երթամ:
Ալպեր դուրս եկաւ աւագութեան զանգով
դուռը...
Սրտաբախ թափառեալ վերջի-
մէկէն անալ փողօցներուն մէջ, զիւ յի-
տայ դաւաճելուն մէջ դառաւ ինքնաբեր-
ական: Բաղրուի այնքան անսոյիկ եղած էր որ
իւր ամբողջ եւթեւածը ցնցաւ: Միւսը
ընք մօլեց կը մընջէր:

—Կարելի չէ, երանք եր արեւակ:
Իր մօտեցումները անկապ ալ անկապ
կերպով կը թաւալէին գիտեմ մէկ, նման
այն անպիտան, որոնք հովին մղուած,
երկնիքին վրայ կը քրտին: Ինչ ընել և
ինչ բանի հաւատարմ: Ամէնէն անհի իրեն
զայրոյթ պատճառող բանը առ էր թէ Լիւ-
սիէն ու Միլո մօտեցած էին անպիտան
առաւել մը, որուն կարեւորութեան անսո-
տիկան չէր ըմբռնէր:

(Շարունակելի)